

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 37/2022
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић, Бате Цветковића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Уроша Јанковића, због продуженог кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Драгана Палибрка и адвоката Саше Миловановића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 114/20 од 29.09.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж1 По1 27/21 од 15.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Драгана Палибрка и адвоката Саше Миловановића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 114/20 од 29.09.2021. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж1 По1 27/21 од 15.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 114/20 од 29.09.2021. године, у ставу I, окривљени Урош Јанковић оглашен је кривим због продуженог кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.11.2016. године до 10.11.2016. године, и на новчану казну у износу од 2.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 90 дана од правноснажности пресуде, с тим да ће суд, ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Уроша Јанковића одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 4.551.471,60 динара, који је окривљени дужан да уплати у року од 15 дана од правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Истом пресудом, у ставу II, окривљени Урош

Јанковић је, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346. став 4. у вези става 2. КЗ, па је одређено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кж1 По1 27/21 од 15.06.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Тужиоца за организовани криминал, окривљеног Уроша Јанковића и његових бранилаца, адвоката Драгана Палибрка, адвоката Саше Миловановића и адвоката Момчила Минића, а пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 114/20 од 29.09.2021. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Уроша Јанковића и то:

- адвокат Драган Палибрк, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи пресуду другостепеног суда, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укине пресуду другостепеног суда и предмет врати на поновно одлучивање том суду, уз наредбу да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем,

- адвокат Саша Миловановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и повреде одредаба закона из члана 68. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или укине пресуду другостепеног суда и предмет врати том суду на поновно одлучивање о редовном правном леку.

Врховни касациони суд је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јанковића доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у смислу члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети те је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Браниоци окривљеног Уроша Јанковића, адвокат Драган Палибрк и адвокат Саша Миловановић, захтеве за заштиту законитости подносе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истичући да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба.

Према наводима захтева, суд је повредио објективни идентитет оптужбе на тај начин што је у изреци побијане првостепене пресуде у ставу I тачка 1. до 6. изменио чињенични опис радњи извршења за које је окривљеног Уроша Јанковића огласио кривим, и то у погледу чињеница и околности које нису биле предмет оптужбе, а самим тим ни предмет доказивања.

Суд је, према наводима захтева браниоца окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Драгана Палибрка, у погледу радњи описаних у ставу I тачка 1. изреке пресуде (које су у диспозитиву оптужног акта наведене у ставу II тачка 2.), додао наводе да је окривљени Урош Јанковић „саопштио оштећеном АА да је пронашао предметну парцелу“, што у поступку није доказано нити окривљеном оптужним актом стављено на терет, обзиром да му је у погледу овог дела оптужним актом стављено на терет да је оштећеном лажно приказао да познаје сувласнике парцеле 11792/2 у Београду, укупне површине 4399 квм, уписане у Листу непокретности .... У тачки 2. изреке пресуде, суд је, према наводима захтева адвоката Драгана Палибрка, навео да је окривљени саопштио оштећеном да „ни случајно не пропушта такву прилику“ иако му оптужним актом (у ставу II тачка 6. диспозитива) таква радња није стављена на терет нити је доказана.

У погледу чињеничног описа датог у тачки 3. изреке пресуде (став II тачка 1. диспозитива оптужног акта), адвокат Драган Палибрк истиче да је суд навео да је „АА контактирао Уроша Јанковића како би му дао информацију да ли ће парцела 11998, површине 3980 квм, у наредном периоду мењати статус и тиме увећати вредност, па је након позитивног мишљења Уроша Јанковића, АА на име капаре за купорподају те парцеле...“, иако таква радња није ни наведена у оптужном акту, нити доказана. У погледу тачке 3. изреке пресуде, бранилац окривљеног Уроша Јанковића, адвокат Саша Миловановић, истиче да је суд у чињенични опис дела додао наводе „да је АА Урошу Јанковићу предао износ од 20.000 евра, у динарској противвредности 2.398.836,00 динара, на име договорених 500 евра по купљеном ару за плаћање наводног вршења пренамене земљишта, након чега је Урош Јанковић половину тог износа предао окривљеном Мирославу Стефановићу“. Према мишљењу адвоката Саше Миловановића, додавање изнетог чињеничног описа не представља само драстично прекорачење оптужбе већ измишљену чињеницу за коју нема утемељења ни у оптужном акту, који такве наводе на садржи, нити у утврђеном чињеничном стању.

Према наводима захтева бранилаца окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Драгана Палибрка и адвоката Саше Миловановића, у погледу чињеничних описа радњи извршења дела из тачке 4, 5. и 6. изреке пресуде (које су у описане у ставу II тачка 3, 4. и 5. диспозитива оптужног акта) суд уноси наводе да је оштећени АА „контактирао Уроша Јанковића како би му овај дао информацију да ли ће та парцела у наредном периоду мењати статус и тиме увећати вредност, па је након позитивног мишљења Уроша Јанковића...“. Оптужним актом у тачкама 3, 4. и 5 наведене радње окривљеном Урошу Јанковићу нису стављене на терет већ му је стављено на терет да је заједно са осуђенима Владимиром Ђурковићем и Мирославом Стефановићем оштећеног АА довео у заблуду у погледу власништва, величине и самог постојања предметних парцела.

Поступајући на претходно описне начине, првостепени суд је, према мишљењу бранилаца окривљеног, по сопственом нахођењу, импровизовао описе дела која су ушла у састав продуженог кривичног дела преваре и поред чињенице да радње које је додао, окривљеном нису стављене на терет оптужним актом нити су доказане, и тако учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, коју другостепени суд није отклонио.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Драгана Палибрка и адвоката Саше Миловановића, Врховни

касациони суд оцењује као неосноване, а како су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге дате на страни 6, страни 7 и на страни 8, у ставу првом, другом и трећем образложења пресуде другостепеног суда, као довољне, аргументоване и јасне, на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

И према налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд је у погледу обележја продуженог кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ, ускладио чињенични опис дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, остајући у границама оних чињеница и околности на којима се заснива оптужница ТОК Ктo 95/17 од 07.12.2017. године, последњи пут измењена 13.05.2021. године.

Из списка предмета произлази да је оптужницом ТОК Ктo 95/17 од 07.12.2017. године, која је последњи пут измењена 13.05.2021. године, окривљеном Урошу Јанковићу, између осталог, у ставу II тачка 1. до 6. диспозитива, стављено на терет продужено кривично дело превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ.

Побијаном пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 114/20 од 29.09.2021. године, између осталог, окривљени Урош Јанковић је у ставу I тачка 1. до 6. оглашен кривим због продуженог кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. и члана 61. КЗ.

Према стању у списима, првостепени суд је током доказног поступка утврдио да је окривљени Урош Јанковић приликом предузимања радњи кривичног дела преваре поступао по претходном договору са окривљенима Мирославом Стефановићем и Владимиром Ђурковићем, према којима је кривични поступак правноснажно окончан, налазећи да су сва тројица имала подељене улоге усмерене на остварење заједничког циља, односно извршење продуженог кривичног дела преваре. Утврђујући да је окривљени Урош Јанковић поступао као саизвршилац у извршењу продуженог кривичног дела преваре, првостепени суд је правилно на основу резултата доказног поступка, сходно овлашћењима из члана 420. став 2. ЗКП, окривљеног Уроша Јанковића огласио кривим због продуженог кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. и 61. КЗ и у том смислу у ставу I тачка 1. до 6. изреке пресуде конкретизовао радње које је овај окривљени предузео.

Постојање претходног договора између окривљених Уроша Јанковића и осуђених Мирослава Стефановића и Владимира Ђурковића, као саизвршилаца, и улоге које је сваки од њих имао у извршењу кривичног дела преваре у продуженом трајању, описане су у уводу става I изреке првостепене пресуде, у којој је јасно описана и радња извршења-лажно приказивање чињеница којим је оштећени АА доведен и одржаван у заблуди, која се наводи у оптужници, а чији опис је суд у својој пресуди конкретизовао, изменио редослед речи и терминолошки усагласио са законским описом кривичног дела у погледу предузетих радњи наводећи да су окривљени и осуђени „лажно приказивали чињенице“ којима је оштећени доведен и одржаван у заблуди уместо навода оптужног акта у којем су у погледу истих чињеница користи глагол „представљати“, при чему је суд навео и да је оштећени АА на штету своје имовине исплатио износ који прелази 1.500.000,00 динара, а који износ улази у

законски оквир тежег облика кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ које је окривљеном стављено на терет.

Према наводима увода става I изреке првостепене пресуде, Мирослав Стефановић је остварио контакт са АА и рекао му да је у добрим односима са Урошем Јанковићем, замеником председника ГО Чукарица, и лажно му приказао да ће од њега добијати информације о земљишту које ће у скоријем периоду променити статус из пољопривредног земљишта, у ком се тренутно налази, у градско грађевинско земљиште и постати комерцијално земљиште, да је то одлична прилика да се по јефитинијој цени купи земљиште, а касније по знатно вишој цени прода, и да се на тај начин може добро зарадити, да има могућност да дође до информација о лицима која желе да продају земљиште, те да се контакт са евентуалним продавцима и будућим купцима остварује преко Уроша Јанковића, одвео га у канцеларију Уроша Јанковића у општини Чукарица, који му је такође лажно приказао да има информације о земљишту које ће променити статус, потврђујући му целокупну причу Мирослава Стефановића око купопродаје и пренамене земљишта, којом приликом је Урош Јанковић рекао АА да је ради вршења пренамене земљишта потребно да плати износ од 500 евра по купљеном ару, па су му Мирослав Стефановић и Урош Јанковић рекли да ће му сву папирологију око продаје парцела радити лице за које су навели да је адвокат, Владимир Ђурковић, иако то није био, а потом Мирослав Стефановић упознао АА са Владимиром Ђурковићем, који му се такође представио као адвокат, и обећао да ће му помоћи око правних ствари везаних за закључивање евентуалних уговора о куповини, а затим и сачинио лажне уговоре о купопродаји парцела и лажне јавнобележничке солемнизације, па је на штету имовине АА, окривљени Урош Јанковић прибавио противправну имовинску корист у износу од 4.551.471,60 динара и то тако што је предузео радње које су описане у тачки 1. до 6. истог става изреке пресуде, према чињеничном стању утврђеном током доказног поступка.

Првостепени суд је у ставу I тачка 1. до 6. изреке своје пресуде конкретизовао поједине радње за које је окривљеног Уроша Јанковића, као саизвршиоца, огласио кривим и индивидуализовао висину имовинскоправне користи коју је овај окривљени прибавио (у уводу става I и тачкама 1. до 3. става I изреке пресуде), обзиром да су последњом изменом оптужице ТОК Ктo 95/17, радње извршења представљене заједнички и у погледу окривљеног Уроша Јанковића и осуђених Мирослава Стефановића и Владимира Ђурковића, а имовинска корист збирно у односу на сву тројицу у износу од 23.584.012,29 динара. Поступајући на тај начин првостепени суд није повредио ни субјективни нити објективни идентитет оптужбе, о чему је другостепени суд у својој пресуди дао детаљне разлоге у погледу сваког дела које је ушло у састав продуженог кривичног дела учињено у саизвршилаштву за које је окривљени Урош Јанковић осуђен, а на које овај суд упућује.

Према томе, измене изреке првостепене пресуде на које указују браниоци у поднетим захтевима, нису од утицаја на правну квалификацију предметног кривичног дела и кривичну санкцију, обзиром да, у конкретном случају, у изреци првостепене пресуде суд није додао друге радње извршења у односу на оне које су окривљеном Урошу Јанковићу већ стављене на терет измењеном оптужницом, већ је исте само јасније описао према утврђеном чињеничном стању, појашњавајући шта тачно значи за сваку радњу да је овај окривљени поступао „заједно“ са наведеним окривљенима и на који начин, а онда изоставио поједине наводе који су у диспозитиву оптужнице сувишно понављани и језички логично сумирао наводе који су непотребно

преопширно описани, па таквим изменама оптужба није прекорачена на штету окривљеног.

Првостепени суд није нарушио идентитет оптужбе ни изменама којима је у изреци своје пресуде индивидуализовао висину противправне имовинске користи коју је окривљени Урош Јанковић прибавио за себе.

Према стању у списима предмета, првостепени суд је на основу доказа изведених током главног претреса, а имајући у виду цену од 500 евра за пренамену земљишта која је од стране окривљеног Уроша Јанковића предочена АА, што се наводи у оптужници, утврдио да је за радње описане у ставу I тачка 1. изреке пресуде окривљени Урош Јанковић заједно са осуђеним Мирославом Стефановићем примио од АА износ од 22.000 евра, што је у динарској противвредности износило 2.633.756,40 динара, који износ су поделили на једнаке делове тако да је окривљеном Урошу Јанковићу припао износ од 1.316.878,20 динара, затим да је за радње описане у ставу I тачка 2. изреке пресуде, такође заједно са осуђеним Мирославом Стефановићем од АА примио износ од 34.000 евра, што је у динарској противвредности износило 4.070.350,80 динара, који су поделили на пола, тако да је окривљеном Урошу Јанковићу припао износ од 2.035.175,40 динара, док су за радње описане у ставу I тачка 3. изреке пресуде, на коју браниоци у захтеву указују, од АА примили износ од 20.000 евра, што је у динарској противвредности износило 2.398.836,00 динара, који су поделили на једнаке делове тако да је окривљеном Урошу Јанковићу припао износ од 1.199.418,00 динара. Сходно наведеном, првостепени суд је утврдио да је окривљени Урош Јанковић извршењем кривичног дела које му је стављено на терет, прибавио противправну имовинску корист у укупном износу од 4.551.471,60 динара и у том смислу, у односу на диспозитив оптужног акта, изменио висину противправне имовинске користи у ставу I изреке, коју је од окривљеног одузео у складу са чланом 91. и 92. КЗ.

Првостепени суд је дакле, сходно резултатима доказног поступка, утврдио да је окривљени Урош Јанковић предузимањем радњи описаних у ставу I тачка 1, 2 и 3. изреке пресуде, прибавио за себе противправну имовинску корист у укупном износу од 4.551.471,60 динара и у том смислу прецизирао изреку своје пресуде, на шта је, према налажењу овог суда, био овлашћен, посебно имајући у виду да је наведени износ мањи од износа противправне имовинске користи која је у оптужници наведена у износу од 193.800 евра, односно 23.584.012,29 динара, па је таква измена повољнија по окривљеног, што правилно закључују нижестепени судови.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд оцењује да наводима које је у погледу расподеле противправне имовинске користи између окривљеног Уроша Јанковића и осуђеног Мирослава Стефановића и њене висине, суд унео у тачку 3. става I изреке пресуде, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јанковића неосновано указује.

Бранилац окривљеног, адвокат Драган Палибрк, у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд прекорачио оптужбу и „у погледу дела описаног на страни 87. образложења првостепене пресуде, а касније и у другим деловима пресуде“ у којима наводи да је окривљени Урош Јанковић лажно приказао оштећеном да ће од

њега добијати информације о земљишту које ће у скоријем периоду променити статус из пољопривредног у градско грађевинско земљиште.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП може се учинити само у изреци пресуде, а не у чињеничном опису радњи у образложењу пресуде, како то бранилац окривљеног, адвокат Драган Палибрк, погрешно сматра, па Врховни касациони суд изнете наводе захтева оцењује као неосноване.

Бранилац окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Саша Миловановић, захтев за заштиту законитости подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног правног лека. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже сопственом оценом исказа оштећеног АА и одбране окривљеног Уроша Јанковића и анализом природе новчаног давања у износу од 500 евра, изводећи закључак да окривљени Урош Јанковић није имао намеру да прибави противправну имовинску корист и да самим тим, у конкретном случају, услед непостојања наведеног битног обележја кривичног дела, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело.

Полемишући на изнет начин са чињеничним стањем утврђеним у побијаним правноснажним пресудама, изношењем своје оцене доказа и на бази тога закључка о постојању битног обележја дела, на начин који је супротан оцени, чињеничним утврђењима и закључцима нижестепених судова, бранилац окривљеног, адвокат Саша Миловановић, суштински указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, коју овај суд није ценио јер наведена повреда закона, и повреда закона - одредбе члана 68. став 1. тачка 9) и 10) ЗКП, због које овај бранилац такође подноси захтев, нису разлози у оквиру повреда наведених у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Уроша Јанковића, адвоката Драгана Палибрка и адвоката Саше Миловановића, па је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић